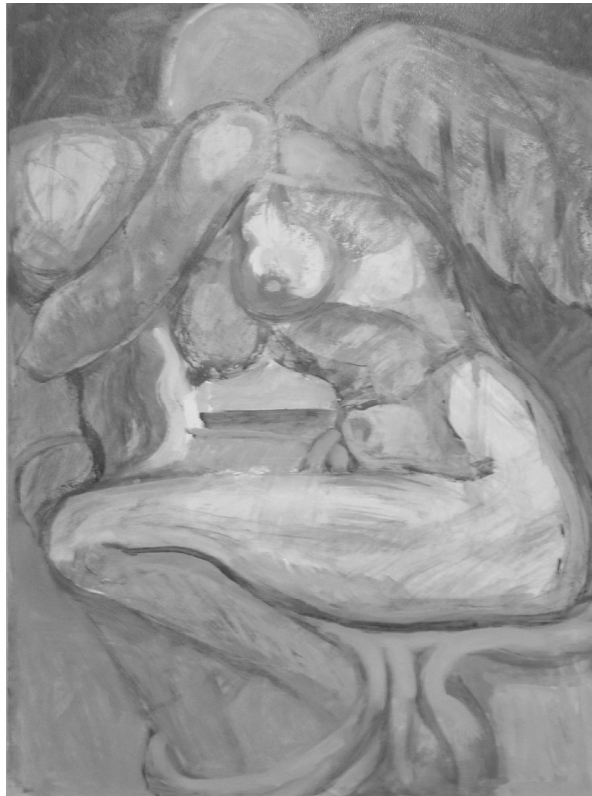


regény és a filmes adaptáció összevetésére vállalkozik. Alessandro Rosselli zárásként újra összekapcsolja a két művész alakját, elégedetlenül állapítja meg, hogy nagyon kevés filmes feldolgozás született műveikből, a filmipar ez idáig érdemtelenül hanyagolta őket.

Mi a közös Vittoriniben és Paveseben? – tehetné fel a kérdést magában az a szerencsés olvasó, aki kézbe veszi eme tanulmánykötetet. 1908-ban születtek mindketten, s a kötet címlapján éppen rágyújtani készülnek – szólna a humoros válasz, ám komolyra fordítva a szót: több is, mint gondolnánk. Bár ezen írásoknak nem az a célja, hogy a két szerzőt párhuzamba állítva, paralel módon szemlélje életüket és alkotói tevékenységüket, véleményem szerint a kötet végére a kis mozaikdarabokból, részletekből mégis kirajzolódik egy sokszínű kép, a részek egésszé állnak össze.



BALOGH SÁNDOR: ALVÓ LEÁNY I.